

Skuespillerne:

Da man ikke på forhånd kunne forvente, at østgrønlænderne dengang vidste, hvad film var, så havde Emmy Langberg lånt en Fy og Bi-film med. Den stump man havde med, handlede om hvordan Fy og Bi rejste gratis som vagabonder med tog. Da toget kom brudende hen over lærredet, forlod de fleste østgrønlændere forskrækkede filmforevisningen. Ingen ville køres ned. Det krævede lange og omstændige forklaringer, inden lokalbefolkningen havde blot en svag fornemmelse af, hvad film var.

En kajak betrækkes under optagelserne.

Begejstring under sangkampen.

Omkring 50 østgrønlændere tog aktivt del i filmarbejdet. Ofte boede deres familier i nærheden, hvilket gav en total mængde af 150 mennesker. Det kunne være vanskeligt at holde styr på så mange mennesker. Bare at sørge for mad og husly. Skuespillerne og deres familier forventede naturligvis, at der blev sørget for mad til dem, mens man i længere eller kortere tid befandt sig på et optagelsessted langt fra, hvor de ellers boede.

Østgrønlænderne var vokset op som frie mennesker, der tog på rejse, når lysten dertil kom over dem. Jagten lokkede, og selvom man var med i en film,

Det karakteristiske østgrønlandske perlesmykke må sidde rigtigt på Amalias hårtop, før optagelserne begynder.

så måtte man også tænke på vinterforråd. Da en fanger i en af hovedrollerne ønskede at tage på jagt, blev der vild forvirring. Han troede, at han kunne lade en gammel mand, som ikke behøvede at tage på jagt, overtage sin rolle for en tid. Knud Rasmussen måtte igen med stor diplomati redde trådene ud. Med stor tålmodighed og sindrighed forklarede Knud Rasmussen gennem lange og mange taler, hvad han ønskede menneskene skulle agere i filmen. Han havde en god evne til at få grønlænderne til at yde deres bedste.

Når Knud Rasmussen ikke var tilstede ved filmoptagelserne, og det var

han kun en del af tiden, måtte Karale og Emmy Langberg overtage hans rolle, som dem, der holdt sammen på filmholdet.

»Knud Rasmussen fortæller,« skriver Estrid Ott, Berlingske Tidendes udsendte medarbejder, »at Grønlændernes Evne til at indleve sig i Rollerne er ganske forbløffende, de er de fødte Skuespillere og ualmindelig hurtige i opfattelsen; at der staar mange uvedkommende og ser til, generer dem øjensynligt ikke. Nu og da spiller han selv en Scene for at vise dem, hvordan det skal gøres, og han overgaar næsten de andre som Skuespiller.«